

Magda
Jelínková Nováková

Pohádky

z kočičího pelíšku

Magda
Jelínková Nováková

Pohádky

z kočičího pelíšku

 CIPRESS

Brno
2015

OBSAH

JAK TO VŠECHNO ZAČALO.....	5
MYŠILOV.....	8
HONIČKA.....	11
STRAŠIDLA.....	15
ZTRACENÍ.....	17
KUDY SE VYDÁME?.....	20
V LESE.....	27
BAŽINA.....	36
MYŠÍ OUŠKO.....	41
MRAVENCI.....	52
TANEC SE SELÁTKY.....	57
KOCOŮŘÍ A TAJNÝ AGENT.....	69
ROZCESTÍ U DUBU.....	80
HURÁ DOMA.....	84
NEJKRÁSNĚJŠÍ CHVÍLE NA SVĚTĚ.....	89

Děvčátka a kluci, také se Vám někdy stává, že se něco nezdaří? A čím více se snažíte to napravit, tím více to zamotáte či popletete? A jste z toho potom sklíčení, nebo dokonce smutní? Nebud'te! Vždyť taková nešikovnost potká čas od času každého z nás.

Budu Vám vyprávět. Vyprávět pohádky z kočičího pelíšku. Z pelíšku, ze kterého na svět vykoukl malý chundelatý kocourek. Ale nebyl to jen tak obyčejný kocourek! Byl to kocourek ze všech kocourků nejpoptenější. A kdyby jenom z kocourků! Byl to tak veliký popleta popletený, že takového v celém širém světě nebylo! Nevěříte? Inu, posud'te sami...

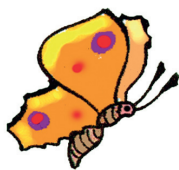
JAK TO VŠECHNO ZAČALO...

Na okraji malé vísky, už ani nevím, jak se jmenovala, stál statek. Z jedné strany ležela sousední stavení, z druhé louka, za kterou se rozprostíral hluboký les. Bylo to krásné a malebné místo. Každé jen trochu citlivé duši zaplesalo srdéčko při pohledu na v létě sluncem zalitou travinu. Vzduchem se vznášela nenapodobitelná lehká vůně lučních květů mísící se se silnou vůní květin pěstovaných na zahrádce. V zimě zas byl celý ten klidný kraj zahalen do sněhové peřiny, bílé a čistounké, kde zkoumavým pohledům neunikla velká spousta stop nejrůznějších domácích i divokých zvířat. Stejně tak krásně zde bylo zjara, kdy se celá příroda probouzela z hlubokého zimního spánku. I na podzim, kdy se jednotlivé pestré barvy pomalu opadávajícího listí stromů předháněly, která zazáří víc.

Na tom statku žili lidé. Pěstovali všemožné plodiny, květiny, keře a stromy. Také chovali spoustu zvířat. A tak se stalo, že v chlévě, v koutku za sudem, který byl plný suchého chleba na příkrmování domácích zvířat, ležel proutěný kočičí pelíšek. V něm bydlela velice vzdělaná paní Kočka, které pro její moudrost a dobrotu říkali všichni obyvatelé statku Mňaudáma. Když se jí pak zjara narodila malá koťátka, stala se z Mňaudámy Mňaumáma. Kočičí pelíšek byl najednou plný holých a slepých jedlíků, o které se Mňaumáma s láskou pečlivě starala. A tak koťátka rostla jako z vody. Brzy otevřela svá vykulená očka. Když už jim nestačilo koukat na svět jen z bezpečí pelíšku, začala se pomalu stavět na své nožky a vydávat se na krátké výpravy. No co vám budu, děti, povídat, to bylo leg-race! Každou chvíli „bum“ a „plác“ a „kotrmelec“, koťátka se válela po zemi víc, než toho nachodila na vratkých nožkách. Mňaumáma měla plné packy práce. Vždyť

těch malých rošťáků bylo celkem pět! Tři kočky a dva kocourci. Jedna chundelatá koulička jako druhá. Až na jednu, ta byla mnohem, mnohem menší než ostatní. Byl to maličký kocourek. A snad právě proto, aby ho maminka nepřehlédla, mňoukal ze všech koťátek nejvíc. Není proto divu, že ho Mňaumáma pojmenovala Mňourek.

MYŠILOV

Ale co to? Ať se dívám, jak se dívám, kočičí pelíšek je prázdný!

„Pšššt, přikrčte se, číhejte a hop!“ To Mňaumáma na louce učí svá kořata lovit myšky. Nedivte se, děti, každá správná kočka i kocour musí umět chytat myši. To je bez debat!

„Tak, mrňouskové, a teď to zkusíte vy.“ Kořátka poslechla svou maminku a jedno po druhém se přikrčilo, číhalo, skočilo a... ulovilo myšku. Potom přišel na řadu poslední, nejmenší kocourek. Přikrčil se, číhal a hop! Tu se všechny jeho sestřičky i bráška rozesmáli, až se za chlupatá bříska popadali. „Mňourku, Mňourku, ty jsi to zase vymňoukl!“ povzdechla Mňaumáma. Popletený Mňourek vůbec netušil, čemu se všichni tolik smějí. „Jsem přeci velký lovec jako ostatní!“ Až po chvíli si všiml,

že to, co se mu vlní z tlamičky, není myší ocásek, nýbrž tkanička děravé odhozené boty! Rozesmál se tolik, že špinavou botu málem spolkl. Smích maličkých chundelatých kořátek byl tak nakažlivý, že netrvalo dlouho a smál se celý statek: „Mňourek ulovil děravou botu...!“ Až se nakonec usmála i starostlivá Mňaumáma: „Inu co, když neulovil Mňourek myšku dnes, podaří se mu to jistě zítra...“

HONIČKA

Druhý den brzy ráno, jen co slunce nahlédlo malým okénkem do chléva a pošimralo svým zlatým paprskem ještě spící obyvatele kočího pelíšku, se malý Mňourek tichounce vytratil z chléva ven. Po celém statku se rozprostíralo nezvyklé ticho. „Povedlo se, nikoho jsem nevbudil,“ pomyslel si kocourek. „Popleto, co se tu potloukáš?! Ještě jsem neko-krrrrhál! Koukej upalovat zpátky do pelíšku a nedělej mi tady zmatky! Vstávat můžeš, až

zakokrrrrhám!“ zahartusil přísný pan Kohout, celý rozpačitý z toho, že chundelatý kocourek, který vstává vždy jako poslední, už je na nohách. „Nezlobte

se, pane Kohoute, na spaní teď vážně nemám čas," vyhrkl malý Mňourek a už pelášil k louce. „Tak, a teď se naučím lovit. Chytím myšku a přinesu ji ke kočičímu pelíšku. To budou všichni koukat, jaký jsem lovec!“ Přikrčil se, číhal, číhal, číhal, ale myška nikde žádná. „Jak se asi volá na myši?“ pomyslel si Mňourek. „Už to mám! Pokud na mě, brášku, sestřičky a maminku volá paní ze statku čičičííí, na myši to jistě bude myšišííí. Myšišííí, myšišííí! volal stále zoufaleji malý lovec. Nic. V trávě se nepohnulo ani stéblo, jen kapky ranní rosy se pomalu vytrácely, jak jimi slunce zapíjelo svou snídani. Tu se Mňourkovi za zády ozvalo tenoučkým hláskem: „Chi-chi, chi-chi!“ Kocourek se prudce otočil, ale nikoho neviděl. „Chi-chi, chi-chi!“ opět zezadu. „Chyť si mě!“ To už Mňourek zahlédl maličký šedý čumáček, jak se ztratil v trávě. „Tady jsem!“ volal o kus dál. Hop, neváhal už Mňourek a pokusil se drzouna, který se mu vysmíval lapit. Marně. „Čičičííí!“, „Tady jsem!“, „Chyť mě!“ ozývalo se

každou chvíli odjinud. Nešťastný kocourek skákal z jedné strany na druhou, jako by ho v kožíšku kousaly tisíce blech. Kdybyste to, děti, viděly, místo známého rčení: „Hraje si s ním jako kočka s myší“, byste už navždy používali jen: „Hraje si s ním jako myš s kočkou“! Trvalo to dlouho, kdy Mňourek skákal sem a tam, a tam a sem, až z něj kapalo jako vodníkovi ze šosu. Samozřejmě, nebyla to voda z rybníka, ale kapičky potu z té myši honičky. Nakonec se Mňourek tak unavil, že

se schoulil do klubíčka na zelený a krásně nadýchaný mechový polštářek, a než byste řekli „mňau“, tak usnul...

STRAŠIDLA

„Probud' se, probud' se!“ slyšel Mňourek slabý hlásek. Otevřel očka a co neviděl, přímo před svým čumáčkem?! Myšku! Než si stačil uvědomit, že má skočit a myšku ulovit, tak ten šedý mrňousek spustil: „Vstávej, honem, musíme utéct, než si nás dají lesní bubáci k večeři!“ Mňourek se nejprve trochu polekal, když uviděl, že se všude kolem rozprostírá hluboký les a černočerná tma. Pak ale s myšlenkou na to, že není žádná vystrašená mrňavá myška, ale silná kočkovitá šelma, povídá: „Jací bubáci! Strašidla jsou přeci jenom v pohádkách!“ „Húúú! Húúú!“ ozvalo se z nedaleka. Myška se samým úlekem přitiskla silně ke kocourkovi: „Strašidla neexistují? A co to tady tak haleká?“ Mňourek se ze všech sil snažil být statečný: „Nevím, ale bubáci nejsou! Alespoň to maminka říkává!“

„Húúú! Húúú!“ ozvalo se z ještě větší blízkosti než před tím. „Strašidlááá!“ vykřikli oba, vyskočili a utíkali, co jim nožky stačily. Běželi a běželi a běželi. Zastavili se, až když už byli dávno z lesa venku. Dlouhou chvíli poslouchali, a protože už žádné houkání, ani jiné strašidelné zvuky neslyšeli, přitulili se k sobě a neskutečně unavení společně usnuli. Divíte se, děti? Kočka a myš společně! Začali jako nepřátelé a nyní si dávají navzájem pocit bezpečí.

ZTRACENÍ

Ráno opět pošimralo sluníčko spícího kocourka svým teploučkým paprskem na chlupaté tváři. Mňourek se slastně protáhl, tak jako to umějí jen kočky. Když ale otevřel hnědá očka, smutně si uvědomil, že neleží ve svém kočičím pelíšku. Při pohledu na spící myšku si vzpomněl na události včerejšího dne. Opatrně se posadil, tak aby svého šedého společníka neprobudil. Ocásek si důležitě zatočil kolem sebe, přesně tak, jak to dělává jeho Mňaumáma, když o něčem přemýšlí. Přemýšlel teď také. Rozhlížel se kolem sebe na všechny strany, ale ani přes svůj tolik dobrý kočičí zrak, nezahlédl nic, co by mu bylo povědomé. Žádný známý strom, po kterém by se svými sourozenci šplhal, žádný známý kámen, na který by se svými sourozenci skákal, dokonce ani žádné známe výmoly, ve kterých by se se

Toto je pouze náhled elektronické knihy. Zakoupení její plné verze je možné v elektronickém obchodě společnosti eReading.